

at den kan overholdes. Hvis den er eller viser sig, at være saaledes i Uoverensstemmelse med Lovet, med de virkelige Forhold eller den almindelige Mætsfølelse, at den ikke kan gennemføres, er det min Overbevisning, at den gjør mere Skade end Gavn, og bør da hellere hæves saa snart som muligt. Der er nu ingen Tvivl om, at denne Forordning i sin Oprindelse har havt den allerbedste og priseligste Hensigt, at den er udgaaet af den samme Omhu og Omhu for Almuens Vel, der har præget saa godt som hele den Tids Lovgivningsvirksomhed. I og for sig forekommer det mig ogsaa, at Forordningens Grundtanke er sund og god; thi det er vel indlysende, at dens Grundtanke er at skjæle vel mellem to Slags Folk i dette Forhold, mellem saadanne, som uden at være i Besiddelse af nogensomhelst Kundskab eller Dygtighed, til at give deres Medmennesker Naad i Sygdomstilfælde, indbilde dem, at de ere i Besiddelse af en saadan Kundskab, altsaa ere samvittighedsløse nok til ikke blot at narre dem deres Penge fra, men tillige ogsaa — det er Lovens Ord — ødelægge deres Helbred, og saadanne, — hvilke Loven selv indrømmer kunne findes — der uden at have fundet det ad den Vej, som er den sædvanlige, gennem det videnskabelige Studium og Examen, have erhvervet sig Kundskab og Dygtighed til i et eller andet Sygdomstilfælde at hjælpe deres Medmennesker, virkelig hjælpe dem. Det er de Første; Forordningen vil ramme med den velfortjente Straf, de Sidste tilføjer den endogsaa Bemyndelse og Anerkjendelse. Det har nu imidlertid vist sig, at der har været stor Banffelighed ved at gennemføre denne Forordning efter sin sande Hensigt, og jeg tror ikke at sige for Meget, naar jeg siger, at Erfaringen i de allerfleste Tilfælde vil bekræfte, at, medens der er gjort Lidt, saare Lidt — man kunde maasse sige slet Intet — til at faae udryddet de nævnte skadelige samvittighedsløse Kvalfalvere — der misbruge deres godtroende Medmenneskers Tillid til at narre dem deres Penge fra og ødelægge deres Helbred, saa er der gjort overmaade Meget til at fortrædige de Folk, som i Virkeligheden skulde være behandlede efter Lovens § 6. — Naar det er Tilfældet, hvad jeg ikke tror vil kunne

modbevises, er det Forslagsstillernes Mening, at den bestaaende Lov trænger til en Ændring. Denne Æng har ogsaa vist sig tidligere paa forskjellig Maade; saaledes har Sagen her i Thinget gjentagne Gange været Gjenstand for Forespørgsler, og i det andet Thing har den været Gjenstand for et Lovforslag, som endogsaa blev forelagt af den daværende høitærede Justitsminister.

I Norge, hvor Forholdet hviler paa det samme Grundlag, nemlig Forordningen af 5te September 1794, har denne Sag ogsaa været undergivet grundige, gennemgaaende og mangesidige Forhandlinger i Stortinget, og disse Forhandlinger have fundet deres Afslutning ved en Lov af 29de April 1871. Det er, som jeg udtalte ved Forelæggelsen af Lovforslaget, denne Lov, som vi her væsentlig have tilladt os at forelægge det høie Thing som Forslag til Overveielse og Drøftelse og til muligvis ogsaa at erholde Lovskraft. Naar vi have indbragt Lovforslaget i den Form, i hvilken Loven er vedtagen i Norge, er det, fordi Forholdene der som sagt hvile paa det samme Grundlag som her, endvidere fordi Loven der er fremgaaet af den samme Æng, som her, og endelig fordi det har vist sig, at da Regjeringen her gik til at træffe Foranstaltninger til at forandre denne Del af Lovgivningen, fremkom den affurat med det samme Forslag, som dengang var forelagt i Norge, og det naaget dette Forslag paa den Tid sammesteds foreløbig var vejet for et ganske andet. Dette maa, synes det mig, tale for, at det har vist sig ogsaa for dem, der vare sagkyndigere i denne Henseende end vi, at det er væsentlig den samme Vej, vi have at gaa her, som den, de ere gaaede i Norge. I det ærede andet Thing gik Udvalgets Flertal heller ikke ved sine Forslag bort fra Regjeringens Forslag, skjøndt det stillede Forslag til ikke uvæsentlige Ændringer deri. Det er nu ikke Forslagsstillernes Tanke og Mening, at det, som vi have foreslaet, skulde være Noget, der ikke i sine Enkeltheder kunde modtage Forandringer og Forbedringer; det er os aldeles ikke om at gjøre at faae Lovforslaget bibeholdt i nærværende Form, naar blot Lovens Grundtanke fyldestgøres, og den er, at Enhver, som er i Besiddelse af Kund-